

L'Entesa de l'Esquerra de Menorca

L'Entesa és la tercera força política de Menorca i s'ha convertit, nou anys després de la seva fundació, en un experiment polític ja consolidat. Una fórmula amb èxit de participació popular en política. Un model quasi assembleari que supera el marc tradicional dels partits polítics.

Joan López Casanovas i Ramon Orfila.

PERE GARMONA

L Entesa de l'Esquerra de Menorca apareix l'any 1983. Era un experiment polític difícilment repetible a altres llocs de l'estat. No sense problemes ha anat superant etapes i ara es troba en una de les situacions més favorables de la seva història.

L'originalitat de l'Entesa ve donada per la seva naturalesa. No és un partit, no és solament una coalició... és una plataforma de partits i d'independents que agrupa totes les forces menorquines englobables dins el que s'anomena "la nova esquerra".

El 1983 el Partit Socialista de Menorca (nacionalista d'esquerra) fa una coalició amb el que s'anomena l'Agrupament d'Esquerra, format bàsicament per independents. El 1986, per a les eleccions generals, ja s'adopta el nom de l'Entesa de l'Esquerra de Menorca, i s'hi integren Esquerra Unida i els comunistes ortodoxos.

"L'Entesa és una plataforma que va més enllà d'una simple coalició, és una organització totalment oberta. Surt des de la convicció que els partits no són l'únic sistema de participació. Molta gent que no volia participar amb el PSM o amb l'EU, sí que està disposada a participar amb l'Entesa", diu Joan F. López Casanovas. El seu company diputat, Ramon Orfila, demostra aquesta capacitat de convocatòria: "el 1986, per problemes tècnics, necessitàrem presentar-nos com a agrupació d'electors; els problemes sorgiren 24 hores abans de tancar la presentació de candidatures; doncs bé, en només un dia aconseguírem 1.800 signatures que feren possible que ens presentàs-sim".

Amb una representació ininterrompuda, des del 1983, en el Parlament de dos diputats, l'Entesa compta ara amb presència a tots els

ajuntaments menorquins tret d'un.

L'èxit de l'Entesa -tercer partit de Menorca- es basa, segons els seus diputats, en el fet que és una organització bàsicament assembleària. "Tot funciona a partir de les assemblees locals, municipals, que són les que tenen la sobirania. El que és molt important és que a partir del 91 els partits han cedit sobirania en favor de l'Entesa, que pot funcionar autònomament en política autonòmica i local". Els possibles problemes derivats de l'autogestió, i la diversitat d'opinions sobre política estatal entre els partits que formen l'Entesa no són un obstacle: "Val més -asseguren convençuts els dos diputats- assumir els possibles problemes que no caure una i altra vegada en la rigidesa i ultrajerarquització dels partits tradicionals".

Miquel Payeras

Dos homes i un destí

Ramon Orfila i Joan F. López Casanovas són els diputats de l'Entesa. López & Orfila, Orfila & López. Junts des del 1983, són l'ànima, si més no institucional, de l'Entesa. Potser no són el Redford i el Newman de *Dos homes i un destí*, però, com els dos aventurers, comparteixen el seu destí. Destí polític, és clar. Almenys fins ara.

Són la imatge, indissoluble, de l'Entesa.

Cap dels dos es volia tornar a presentar a les eleccions. Així ho anunciaren mesos abans del 26-M-91. Quan s'havien de fer les llistes els dos reberen pressions per a presentar-s'hi. Cap dels dos volia, escudant-se en l'altre. "Si ell no hi va, jo tampoc". A la fi, tots dos hi anaren. A la recerca del seu destí.

M.P.